

нието на рибаря, който по цѣли часове хвърля мрежата въ водата и, тъкмо улови нѣколко риби, тѣ излизатъ презъ дупкитѣ и се връщатъ въ водата. Какво му е допринесла тази мрежа? Печалбата седи въ това, да задържи поне две-три риби въ мрежата си. Човѣшкиятъ умъ може да се уподоби на мрежа, съ която рибарятъ лови риба. И ако умътъ, като мрежата на рибаря, постоянно се хвърля въ свѣта, вади риби, но не ги задържа въ себе си, нищо не се ползува. Умъ, който не може да задържи поне една риба, т. е. поне една сжществена мисълъ въ себе си, не е на мѣстото си.

Съвременнитѣ хора сж дошли до положение да търсятъ сжщественото въ живота. Кое е сжщественото? Тѣ казватъ: Въ свѣта нѣма нищо трайно. Днесъ се родишъ, живѣешъ и умирашъ. Щомъ умрешъ, всичко се свършва. Да мисли човѣкъ, че съ смъртъта всичко изчезва, това значи, съзнателно да се самозалъгва. Наистина, съ смъртъта умира нѣщо, но това, което умира, не е сжществено. Сжщественото никога не умира. То живѣе вѣчно.

Двама приятели, студенти въ Кембриджкия университетъ, си дали обещание: който отъ двамата пръвъ умре, да съобщи по нѣкакъвъ начинъ на другия, има ли задгробенъ животъ, или нѣма. За тази целъ тѣ написали едно мото на листъ, запечатали го въ пликъ и го оставили нѣкъде, та и двамата да го намѣрятъ, когато имъ потрѣбва. Случило се, че следъ